

Beestjes*

Ester Naomi Perquin [Rotterdamse en Dichter des Vaderlands in 2017 en 2018; www.ester-naomiperquin.nl]

Foto: Lenny Oosterwijk

Kijk, er zitten beestjes in,' zegt de man. Ik moet aan Jan Wolkers denken. Vanwege het woord 'beestjes' en vanwege zijn haar, dat helderwit is en alle kanten op staat. Ik had hem, vanuit mijn ooghoeken, al eventjes in de gaten gehouden. Iets in zijn houding, zijn trage schuifelen door de kleine winkel, verraadde dat hij om een gesprek verlegen zat. Nu staan we bij de groenteafdeling en steekt hij zijn krop sla uitnodigend in mijn richting. 'Daar,' zegt hij. 'In het midden.' Ik buig me naar zijn sla en kijk tussen de bladeren. Er kruipen minuscule zwarte stipjes rond. Lastig te identificeren. Alsof ze mijn blik voelen, bewegen ze zich dieper het hart van de krop in. 'Dat is een goed teken,' zegt de man blij. 'Beestjes in de groente, dat is altijd een goed teken.' Ik knik, al heb ik daar geen verstand van. Het lijkt mij wel een plausibel idee. Insecten als voorproevers, kanaries in de mijnen. Zelf heb ik niet zoveel moeite met een beestje hier of daar. Alleen van rupsen moet ik niets hebben. Ooit sneed ik er per ongeluk één doormidden en vervolgens kronkelden er twee helften over mijn snijplank, hevig op zoek naar hun voor- of achterkant. Ik stond erbij als een machteloze god. Er zat misschien een gedicht in, maar ik schreef het nooit. 'Ik had eens een duizendpoot in de andijvie,' zegt de man, die nu bezig is een handje kersen af te wegen.

'Hij kwam pas bij het koken boven-drijven. Een joekel van een duizendpoot. Mijn vrouw vond het niet zo smakelijk.' Hij glimlacht. Het is een verre glimlach, zie ik. Een glimlach die eigenlijk niet voor mij bedoeld is, maar voor iemand buiten beeld. Hij pakt een potje bieten van de plank. Ik plak een etiketje op mijn zak met goudrenetten. 'Weet je wanneer ik me pas zorgen ga maken?' zegt de man. 'Als er helemaal niks meer in zit. Geen oorwurm, geen slak, geen torretje, niks. Ik zou geen hap meer hoeven.' We lopen samen naar de kassa. De man legt zijn sla en kersen op de toonbank en zet het potje bietjes ernaast. 'Wilt u de sla ook in een zakje?' vraagt de vrouw van de winkel. 'Och nee,' zegt de man. 'Dan krijgen ze 't nog benauwd.' Hij knipoogt. De vrouw van de winkel lacht vluchtig maar in haar ogen zie ik een vermoeid soort ergernis. Als de man de winkel verlaat kijkt ze hem na. 'Net weduwnaar geworden,' zegt ze, tegen niemand in het bijzonder. 'Hij komt haast elke dag.' Ze loopt naar de weegschaal om mijn goudrenetten na te wegen. Ik kijk naar buiten. Op de stoep voor de winkel blijft de man nog even staan om het potje bietjes en de kersen in zijn jaszakken te stoppen. Zijn haar vormt een witte stralenkrans in het scherpe herfstlicht. De sla legt hij voorzichtig in de holte van zijn gebogen arm, alsof het een bos rozen is... ◀

* Een korte versie van dit stuk staat in 'Binnenkort in dit theater', verschenen bij Uitgeverij Van Oorschot in 2014 (ISBN 9789028260399)